

ви бжда благодаренъ, защото ми е жалко да глѣдамъ гладно бѣдното животно, та и мене ще отървете отъ да се грижа за него. Турчина подведе при мене и ми издаваше ата. Азъ, обаче, не го взехъ и започнахъ да изглеждамъ и избирамъ нѣкой другъ конь. Между многото, азъ съгледахъ единъ не високъ, но красивъ и буденъ конь, който и промѣнихъ за моя, като дадохъ на турския офицеръ отгорѣ 5 тур. лири. Въ сѣщото това врѣме дойде при мене денсчика ми Трайко.

— Ваше благородие, се обърна къмъ мене той, оставете този конь и ми позволете да ви взема ей отъ овси ахъръ два добри коня, и той ми показва на ахъра.

На това азъ заповѣдахъ на Трайка да не смѣе да взема отъ кждѣто и да е и каквото и да е. Трайко млъкна.

Въ сѣщото това врѣме дойде Майоръ Чилевъ. Той отъ далеко видѣ сивия атъ и извика Турчина, който го държеше.

— Ей „гелъ-бурда“ и, когато Турчина се приближи, прибави къмъ денсчика си Бондаря: „вземи коня“.

Турчина подаде повода на коня, направи селямъ и се оттегли. Сѣщия този атъ впоследствие бѣше продаденъ на Полковникъ Кисяковъ за 200 полуимпериала, а ранения атъ бѣше купенъ отъ Прапорщикъ Ю. за три тур. лири.

— Ваше благородие, ето ги вижте, какви добри конье водятъ денсчицитѣ на Шт. Капит. С. и Пор. Д., а азъ вървя пѣши, нѣкакъ не рѣшително, пакъ се обади Трайко, като ми показва на казанитѣ денсчици, които бѣха възседнали на добри конье и водяха още по единъ.

Азъ не отговорихъ нищо. По нататъкъ срѣцнахъ двама казака, които водяха по два коня и ги попитахъ, нѣма ли да ми продадатъ единъ отъ тѣхъ.

— Защо не? Ваше благородие, „извольте“, изберете си, отговориха казацитѣ.

Азъ указахъ на единъ високъ бѣлъ, макаръ и твърдѣ слабъ, но, види се, добъръ конь.

— Колко ще ми вземете за бѣлия? попитахъ азъ.